

Elliot Page

PAGEBOY

Mijn verhaal

Vertaald door
Mijke Hadewey van Leersum

Spectrum

INHOUD

Noot van de auteur	9
1. Paula	15
2. De Lesbische Loterij	18
3. Jongen	26
4. Actiefiguren	35
5. Stoeien	41
6. Duveltje	52
7. Bloedzuigers	65
8. Beroemde klootzak op een feestje	72
9. PinkDot	79
10. Die kleine indiefilm	84
11. Het was maar een grapje	97
12. Rollerderby	108
13. Emmers	119
14. Overhaaste beslissing	135
15. 'Ryan'	144
16. Speedo	149
17. Auto-ongeluk	155
18. Intuïtie	162
19. Old Navy	170
20. De afstand overbruggen	178

21. Healthy Way	186
22. Flatliners	189
23. Rechtsomkeert	198
24. Je Hemelse Papa	203
25. De zestiende	227
26. Spiegelbeeld	238
27. Portaal	250
28. Geen woorden	257
29. Peaches	265
Dankwoord	269

NOOT VAN DE AUTEUR

Het is door de jaren heen op verschillende momenten in me opgekomen om een boek te schrijven, maar het voelde nooit goed en eerlijk gezegd dacht ik niet dat het zou lukken. Ik kon amper stilzitten, laat staan de rust vinden voor zo'n enorme taak. Ik had niet genoeg mentale energie, een gevolg van een eindeloos lek omdat ik uit alle macht probeerde om mijn ongemak onder controle te houden en te verbergen. Maar nu is het anders. Nieuw. Ik kan nu met mezelf in één ruimte zijn, ik ben aanwezig in dit lichaam – ik kan urenlang typen terwijl mijn hond Mo in de zon ligt. Mijn rug is rechter, mijn hoofd is rustiger. Dat ik me ooit zo tevreden zou voelen was lange tijd onvoorstelbaar, en het was niet gelukt zonder de medische zorg die ik heb gekregen. En nu het recht op genderbevestigende zorg steeds meer wordt ingeperkt, en er steeds meer pogingen worden gedaan om ons de mond te snoeren, voelt dit als een goed moment om de woorden op papier te zetten.

Dus hier ben ik, dankbaar en doodsbang, en ik schrijf dit rechtstreeks aan jullie. Trans personen krijgen met steeds meer fysiek geweld te maken en er wordt in de media regelmatig 'gedebatteerd' over onze menselijkheid. En als we de kans krijgen om zelf ons verhaal te doen, worden de ervaringen van queer personen maar al te vaak bekritiseerd of, erger, gegeneraliseerd – één persoon wordt voor de norm aangezien. Er zijn oneindig veel manieren om queer

en trans te zijn, en mijn verhaal gaat maar over één persoon. Zoals ik verderop schrijf: we zijn allemaal maar stipjes in het universum, en ik hoop dat ik met mijn verhaal een nieuwe stip heb toegevoegd om de stroom van misinformatie over queer en trans levens tegen te gaan. Als je het niet al hebt gedaan, wil ik je aansporen om je te verdiepen in de vele verschillende verhalen van lhbtq+-schrijvers, -activisten en -individuen. De bevrijding van trans levens gaat ons allemaal aan. We hebben allemaal op onze eigen manier te maken met de vreugdevolle en onderdrukkende aspecten van gender. Zoals Leslie Feinberg schrijft in *Trans Liberation*: ‘Deze beweging geeft je meer ruimte om te ademen – om jezelf te zijn. Om op een dieper niveau te ontdekken wat het betekent om jezelf te zijn.’

Ik heb tijdens het schrijven mijn best gedaan om me elk moment zo goed mogelijk te herinneren. Als ik het niet meer helemaal wist, vroeg ik mensen die er ook bij waren om hun ervaringen te delen, om de dingen weer scherp te krijgen. Een aantal namen en details zijn veranderd om de identiteit van bepaalde mensen te beschermen. Op sommige momenten heb ik mezelf omschreven met mijn oude naam en oude voornaamwoorden. Dat is een keuze die op bepaalde momenten goed voelt als ik het over mijn oude zelf heb, maar het is geen uitnodiging voor anderen om hetzelfde te doen. Het is ook belangrijk om duidelijk te maken dat hoewel gender en seksualiteit in mijn leven vaak in elkaar overlappen, het wel twee verschillende dingen zijn. Uit de kast komen als queer was een heel andere ervaring dan uit de kast komen als trans, en ik kon pas beginnen met mezelf leren kennen nadat ik de verwachtingen van anderen had losgelaten. Mijn herinneringen zijn niet chronologisch opgeschreven, want queerness is per definitie niet chronologisch, een reis op een weg met allerlei bochten. Twee stappen vooruit, één stap terug. Ik heb een groot deel van mijn leven langzaam de stukjes weggehakt, op zoek naar de waarheid, doodsbang dat alles zou instorten. Dit is bewust zo weergegeven in het boek. Op veel manieren is dit boek het verhaal van hoe ik uit de knoop kwam.

Schrijven, lezen en het delen van verschillende ervaringen zijn een belangrijke stappen in het verzet tegen degenen die ons de mond willen snoeren. Ik heb niets nieuws of baanbrekends te vertellen, niets wat niet al is gezegd, maar ik weet dat boeken mij hebben geholpen, soms zelfs hebben gered, dus misschien kan dit iemand helpen om zich minder alleen te voelen, zich gezien te voelen, ongeacht wie ze zijn of het pad dat ze bewandelen. Bedankt dat je over mijn reis wilt lezen.

This world has many ends and beginnings
A cycle ends, will something remain?
Maybe a spark, once so bright will bloom again.
– Beverly Glenn-Copeland, 'A Song and Many Moons'

PAGEBOY

PAULA

Ik ontmoette Paula toen ik twintig was. Ze zat op de bank van een van onze vrienden, at rauwe amandelen uit haar hand, met haar knieën opgetrokken tegen haar borst en stelde zich voor: Ik ben Paula. Ze had een warme stem, was door en door vriendelijk en het was niet zozeer dat haar ogen straalden maar meer dat ze je vonden. Ik kon haar blikvoelen.

We gingen naar Reflections, mijn eerste bezoek aan een gaybar en voorlopig ook het laatste. Ik was hopeloos als het op flirten aankwam. Ik flirtte wel als ik het niet wilde en niet als ik het wel wilde. We stonden dicht bij elkaar, maar niet te dichtbij. De lucht was zo dik dat ik erin kon zwemmen.

Die zomer gingen we met de boot van een vriend naar een verlaten eiland om te kamperen. We namen paddo's rond het kampvuur en kookten zalm in aluminiumfolie. De sterren fonkelden alsof ze zinnen vormden. Ik moest altijd huilen van paddo's, maar zij was er dol op, en uiteindelijk maakten mijn angstige tranen plaats voor vreugde. Ik benijdde hoe thuis ze was in haar lichaam. We dansten op het strand. Er was een gitaar, we speelden beurtelings slechte covers.

Ik kwam net terug van een maand reizen door Oost-Europa, waar ik ging backpacken met Mark, die al sinds mijn jeugd mijn beste vriend is. We begonnen in Praag en namen de trein naar Wenen,

Boedapest, Belgrado en Boekarest. We overnachtten in hostels, behalve in Boekarest toen Mark zo ziek werd dat we een hotel met airco boekten. Ik kocht plakjes kaas uit de winkel en stopte ze in het vriezertje in ons hotelkamertje. Terwijl we wachtten tot ze koud werden, depte ik met vochtige doeken zijn nek en zijn rug. Toen de plakjes kaas bevroren waren, legde ik ze op Marks hele lichaam en dat leek te helpen. De kamer had een jacuzzi en we gingen erin zitten zonder hem te vullen met water en zaptten langs de kanalen tot we een pornofilm vonden die zich toevallig ook afspeelde in een jacuzzi. Mark at de kaas op.

Dit was voordat smartphones bestonden. Telkens weer uitzoeken wat we aan moesten met de treinen, de hostels, de mannen, en alleen een reisgids om ons te helpen. We gingen naar internetcafés om berichten naar huis te sturen. ‘Hoi, we leven nog,’ mailde ik naar Paula, en ik verlangde naar haar. Ik dacht de hele tijd aan haar – in de trein door Oostenrijk, met buiten een zee van zonnebloemen, toen ik bosbessenbier dronk in een kelder in Belgrado, lippen paarsblauw en een tollend hoofd, net als de laatste keer dat we zoenden, wat tevens de eerste keer was; ik dacht aan haar tijdens de twaalf uur durende rit van Belgrado naar Boekarest tijdens een van de ergste hittegolven in jaren. Mark en ik lagen naast elkaar op hetzelfde bed, raampje open, ons hoofd zo dicht mogelijk bij de kier. Er was geen airconditioning en we hadden geen water. We luisterden naar Cat Power, allebei één oortje in, en namen kleine slokjes absint. *Luister jij hier nu ook naar? Naar de cd die ik voor je heb gemaakt?* vroeg ik me af en ik zei de woorden nog net niet hardop. Ik keek hoe de nacht voorbijtrok, het Servische landschap, agrarisch, bewegingsloos met hier en daar een vluchtig licht. Ik dacht aan Paula.

Die ervaring bij Reflections was nieuw voor me; ik was op een queer plek, ik was écht aanwezig, en ik genoot ervan. Als je als kind al geleerd hebt om je tot op het bot te schamen kost het tijd voordat je lichaam dat oude, giftige, verwoestende beenmerg weer kwijt is. Maar in deze ruimte heerste een vrolijke sfeer, ik werd erdoor opge-

tild, het deed iets met me en voor ik het wist stond ik te grijnzen. Dansend, badend in het zweet, over mijn rug, over mijn borstkas. Ik keek hoe Paula’s haar zwiepte en zwaaide, hoe ze zich moeiteloos bewoog, chaotisch maar alles onder controle, sensueel en sterk. Soms zag ik dat ze naar me keek, of was het andersom? We wilden betrap worden. Als een dief in de nacht. Geschrokken, maar onverschrokken.

‘Mag ik je zoenen?’ vroeg ik, verrast door mijn eigen lef, alsof het ergens anders vandaan kwam. Misschien was het de elektronische muziek die de spanning eraf haalde. Als je hier kwam, moest je je remmingen thuislaten.

En ik zoende haar. In een queer bar. Ik begon te begrijpen waar al die gedichten over gingen, waar iedereen zich zo druk om maakte. Alles daarvoor was koud en statisch, zonder enige emotie. Alle vrouwen van wie ik had gehouden, hielden niet van mij en deden ze dat wel, dan was het niet op de goede manier.

Maar daar stond ik dan, op de dansvloer met een vrouw die me wilde zoenen, en de vijandige, wrede stem die normaal mijn verlangen overschreeuwt, was stil. Heel even kon ik mezelf laten genieten. We leunden voorover voor de kus, onze tongen tastten af, testten uit, en er schoten stroomstoten door mijn hele lijf. We staarden elkaar aan en begrepen elkaar zonder iets te zeggen.

Ik stond op een kantelpunt. Ik was een stap dichterbij mijn verlangens, bij mijn dromen, bij mezelf, zonder het gewicht van die ondraaglijk zware zelfhaat waar ik zo lang onder gebukt ging. Maar er kan veel veranderen in een paar maanden. En over een paar maanden zou *Juno* in première gaan.

2

DE LESBISCHE LOTERIJ

DE LESBISCHE LOTERIJ VAN ELLEN PAGE – ik las de kop en trok bleek weg. Het was een artikel, geschreven door Michael Musto van *Village Voice* ten tijde van het hoogtepunt van *Juno*. Mijn ogen vlogen langs de rest van het artikel. Tijdens zijn betoog waarin hij speculeerde over de seksuele oriëntatie van een twintigjarige, schreef Michael onder andere: ‘Ik bedoel, kom op, is ze het nou of niet?? Van de andere kant, zeg maar. Ze kleedt zich in elk geval wel als een, je weet wel, tomboy [...] Laten we de pottige puzzelstukjes eens op z’n plek leggen. Is Juno een *you know?*’

Het was nieuw voor me om bekend te zijn, maar ik was tijdens mijn jeugd in Canada al wel vaker voor pot uitgemaakt. Het pesten werd anders toen ik naar de middelbare school ging, van venijnige opmerkingen van de populaire meiden, tot een nogal dramatische vertoning waarbij ik de jongens-wc in werd gedwongen. Ik werd de ruimte ingeduwde, gedesorienteerd door de onbekende urinelucht en ik wachtte af, luisterde tot het gejoel weer in de verte verdween – maar toen ik weer naar buiten ging, liep ik mijn docent Engels tegen het lijf, die me met haar scherpe, smalle gezicht streng aankeek en zei: ‘Ga je maar melden!’ Ik bood mijn excuses aan. Ik vertelde niet dat ik geduwde was.

Niet lang daarvoor deelde ik een kamer met een meisje dat Fiona heette, op een van de studentenkamers van St. Francis Xavier Uni-

versity tijdens een voetbaltoernooi. Saint FX ligt in Antigonish, een stadje op de meest noordelijke punt van noordwest Nova Scotia, op een steenworp afstand van Cape Breton. Er worden jaarlijks Highland Games gehouden, de langst lopende editie buiten Schotland. *Nova Scotia* is Latijn voor ‘Nieuw Schotland’, maar de Mi’kmaq-bevolking woont er al meer dan tienduizend jaar.

Ik herinner me Fiona’s lach nog. Het geluid kwam boven alles uit, drong door tot mijn trommelvliesen, vulde me op vanbinnen. Ik wilde dicht bij haar zijn, ik wilde dat ze mij wilde. Ik speelde als middenvelder, op rechts. Ik was snel, klein en onbevreesd. Zij was de centrale verdediger en aanvoerder van het team, samen met onze centrale middenvelder. Ze was een geboren leider, autoritair maar aardig. We konden op haar rekenen. Ik vond het heerlijk om te zien hoe ze tegen de bal trapte – sterk, soepel en zo jaloersmakend zelfverzekerd. Ik was verliefd.

We lagen op harde bedden aan weerszijden van de kamer, tegen de muren zaten latjes van donker, goedkoop hout. Ik staarde naar het plafond, naar de scheuren en de vlekken, en ik ademde diep in, zou ik het voor me houden of niet? Het gevoel was bijna buitenaards, alsof ik stiekem naar een mogelijke toekomst keek.

‘Ik denk dat ik misschien biseksueel ben,’ zei ik, alsof ik het pas net had bedacht. Het was de eerste keer dat ik zoiets tegen iemand zei.

‘Tuurlijk niet,’ kaatste ze meteen giechelend terug, bijna als een reflex. Deze keer klonk haar lach hard en snijdend. Toch wilde ik met haar meelachen, *haha, queer zijn is grappig en verkeerd, toch?* Als het woord ‘homoseksualiteit’ alleen al genoemd werd tijdens biologie volgde er meteen een daverend lachsalvo. Alle sitcoms die ik na school keek, bevestigden dit. Als er een grap werd gemaakt, of als ik er een maakte, bleef het plakken; stront onder mijn schoenen. Een spotlight bewoog van links naar rechts over het podium. Ik danste eromheen. Als een natte hond rende ik rond om het van me af te schudden, me ervan los te maken.

Ik weet niet meer wat we daarna nog zeiden, ik herinner me alleen de echo van haar lach en het harde bed.

Ik kon niet slapen en sloop rond vijf uur 's ochtends de felverlichte gang op. Ik ging op de vloer zitten lezen. Kurt Vonnegut was de eerste schrijver die me ooit aansprak, die een lange neus maakte naar Je Weet Wel. Ik was bezig in *Mother Night* – een verhaal over grijze gebieden. ‘We zijn zoals we ons voordoen, dus we moeten voorzichtig zijn met hoe we ons voordoen,’ schreef Vonnegut. Ik maalde over die woorden, in mijn eentje op de gang. Schaamte in mijn lijf, zo regelmatig als een hartslag. Iets was tussen mijn vingers door geglipt en ik kon het niet meer vangen. Ik wachtte tot de zon opkwam.

We ontbeten samen in de gemeenschappelijke ruimte. Er waren bagels van Tim Hortons en een van de ouders had een grote zak sinaasappels meegenomen. De volwassenen keken toe en dronken koffie. Ik at in stilte. Ik kon Fiona niet aankijken en het leek me het beste om de situatie te negeren. Ik greep mijn kniebeschermers en wilde alvast naar het veld gaan om warm te lopen.

‘Pot.’ Het woord was een klap in mijn gezicht, uit de mond van iemand met die gemene grijns die ik nog zo vaak zou zien. Alsof ze zich verkneukelde – *Ha, ik lijk in niets op jou.*

Ze was een populaire vriendin van Fiona. En het deed zeer. Het lijkt een speldenprik, een woordflits, maar het blijft pijn doen.

Daarna veranderde alles. Iets was geknapt. Ik werd me bewust van het gefluister, van een ander soort energie, van speculatie. Misschien was het iets goeds? De rotte kies moest toch een keer getrokken worden.

* * *

Een paar maanden later waren mijn vader en ik op bezoek bij mijn oma in Lockeport, Nova Scotia, een klein vissersdorpje met ongeveer achthonderd inwoners ergens aan de zuidkust van de provincie. In de haven lagen vissersbootjes op een rijtje langs de pier, met kleuren die deden denken aan kerstverlichting. Gebleekt geel, een

verlopen rood, verschillende tinten grijs. Een ansichtkaart van Nova Scotia.

Als kind nam mijn vader me mee naar Lockeport op 1 juli, een feestdag in mijn geboorteland die we Canada Day noemen. Een beetje als Onafhankelijkheidsdag, maar in plaats van de onafhankelijkheid van de Engelsen, vierden we de verjaardag van Canada. Ik groeide op als wit kind in Nova Scotia en wist dus niets af van onze geschiedenis. Daar leerden we niets over, over de genocide in ons verleden, het institutioneel racisme, de segregatie.

Ik dacht dat Canada Day draaide om vuurwerk, een parade, aardbeientaart eten in de kelder van de kerk en, mijn favoriete evenement op 1 juli, de ‘gladde paal’. Dan werd er een lange, dunne balk op de pier gelegd, die boven de haven uitstak, met ver daaronder het water. De paal werd helemaal ingesmeerd met varkensvet. Helemaal aan het einde, recht boven de oceaan, lag een stapel geld onder een homp vet en de deelnemers moesten proberen dat te bemachtigen. Er zijn eigenlijk maar twee strategieën. De eerste is om op je buik heel langzaam naar voren te glijden, als een slang. Dit gaat meestal mis. De beste tactiek is om zo snel mogelijk over de paal te glijden en zo veel mogelijk geld te grijpen voor je plonst in de ijskoude Atlantische Oceaan. Als je bovenkomt, vecht je tegen de bijtende kou en grijp je de gevallen biljetten. Meeuwen cirkelen boven je en happen naar het drijvende vet. Ik heb het zelf nooit geprobeerd.

Mijn moeder woonde toen nog steeds in het huis waar mijn vader was opgegroeid. Een klein huis, twee verdiepingen hoog, met drie slaapkamers en witte nep-houten latten aan de buitenkant. Daarachter bossen, eindeloze bossen. Ertegenover stond de winkel van mijn opa, Page’s Store. Het gebouw staat er nog, maar ik weet niet hoe het nu heet. Er staat nu ook een benzinepomp.

De slaapkamers waren verbonden via een kast die als een tunnel van de ene naar de andere kamer liep. Toen ik jong was, verstopte ik me daar en danste ik zo naar een andere dimensie, door de piepkleine deur die voor mij gemaakt leek te zijn. Ik trok aan de ketting om

het kale peertje aan te doen, en vond in het licht een berg schatten. Het voelde allemaal net als een film. Ik rommelde door de dozen met kogels, inspecteerde ze, hield ze vlak bij mijn gezicht als een juwelier, verwonderd dat zoiets kleins de herten kon doden die ik door het bos zag stuiven. Ze denderden altijd zo onverstoorbaar voorbij en het was ondenkbaar dat zo'n krachtig dier omgelegd kon worden met zo'n klein dingetje.

'Dennis, wat ga je doen als Ellen een pot blijkt te zijn?' vroeg mijn oma een keer toen we allemaal in de serre zaten. Ze gebruikte dezelfde scherpe toon als wanneer ze iets racistisch zei. Zoals Alanis Morissette zou zeggen, was het nogal ironisch, aangezien zij dezelfde oma was die me bij mijn geboorte een beertje had gegeven met regenbogen op de poten en oren. Ik was inmiddels zestien en had net mijn hoofd kaalgeschoren. Er was een Blue Jays-wedstrijd op televisie, honkbal was haar favoriete sport en ze was voor Toronto, of was het Boston? Dat was een van de laatste keren dat ik mijn oma zag voordat ze overleed. Ik vraag me af wat ze van haar kleinzoon zou vinden als ze nog zou leven? Ik denk niet dat ze weer voor regenbogen zou kiezen. Maar soms kunnen mensen veranderen.

* * *

Toen *Juno* werd opgepikt, begonnen mensen uit het wereldje tegen me te zeggen dat niemand mocht weten dat ik queer was. Dat het niet goed voor me zou zijn, dat ik mijn opties open moest houden, dat ik erop moest vertrouwen dat dit het beste was. Dus trok ik jurken aan, droeg ik make-up, ging ik naar fotoshoots en hield ik mijn relatie met Paula geheim. Ik worstelde met een hevige depressie, had voortdurend paniekaanvallen, viel meerdere keren flauw en droeg altijd een diep gevoel van schaamte met me mee. Ik kon amper functioneren. Afgestompt en stilletjes, stenen in mijn maag. Ik kon niet uitdrukken hoeveel pijn ik had, vooral aangezien 'mijn dromen uitkwamen', of dat werd me tenminste verteld. Ik zette mijn gevoelens weg als dramatisch en sprak mezelf streng toe om-

dat ik zo ondanikbaar was. Ik voelde me te schuldig om toe te geven dat ik het zwaar had, dat ik me geen raad wist, dat ik geen toekomst voor me zag.

Nadat ik het artikel van Michael Musto had gelezen, belde ik mijn manager, maar dat leverde alleen maar een nieuw artikel op, waarin hij het telefoongesprek besprak: "Het is niet gemeen om je af te vragen of iemand gay is," riep ik, ontzet. 'Natuurlijk, het is ook niet gemeen om je af te vragen of iemand misschien gay is. Wat wél gedachteloos en gevaarlijk is, is om zomaar iets te schrijven, zonder na te denken over wat de gevolgen zijn voor een jong queer persoon.

Juno ging in première tijdens het Internationaal Filmfestival van Toronto (TIFF) en kreeg veel reacties. Ik had op dat moment geen vertegenwoordiger. Ik had besloten dat ik het wel alleen kon, na een ervaring waarbij een onschuldige vraag van een tiener – 'Heb je ooit *Xena* gezien?' – werd beantwoord met 'Nee, ik ben niet lesbisch.' Ik was blij dat ik niet meer met die vertegenwoordiger samenwerkte – haar opmerking bevestigde het clichébeeld van Hollywood waar ze je voor waarschuwen. Nep, oppervlakkig, homofoob. Toch was ik eigenlijk te jong en onervaren om in mijn eentje met het succes om te gaan.

Het is anders als je als acteur opgroeit in Canada, vooral in mijn tijd. Het was allemaal niet zo flitsend. Men was minder geobseedeerd met mooi zijn. Maar tijdens de pers rondom *Juno* werd me op het hart gedrukt om me te verbergen.

Voor de wereldpremière van *Juno* wilde ik een spijkerbroek en een (soort van) cowboyshirt dragen. Ik vond het een cool shirt, het had zelfs een kraagje. *Dat is chic, toch?* dacht ik. Toen het pr-team van Fox Searchlight erachter kwam wat ik van plan was te dragen, werd ik halsoverkop meegesleurd naar Holt Renfrew op Bloor Street, zo de maalstroom in van het ons-kent-ons-wereldje van Hollywood. Ik operde dat ik een pak kon dragen. Zij kwamen met een jurk en hakken. Nadat ze het met de regisseur hadden besproken, belde hij me op. Hij zei dat hij het met ze eens was en dat het beter zou zijn voor het plaat-

je. Michael Cera droeg sneakers, een nette broek en een overhemd met een kraagje. Ik vond dat hij er best chic uitzag. Ik vraag me af waarom hij niet naar Holt Renfrew hoefde? Hij had blijkbaar niets te verbergen, hij was goedgekeurd. Hij paste in het plaatje.

Om telkens te horen te krijgen dat ik niet goed genoeg was, dat ik afweek, die kleine queer die we moeten verbergen, en dan vervolgens geprezen te worden voor het afwijzen van mijn ware zelf, was een hellend vlak waar ik al sinds ik me kon herinneren vanaf tui-melde. En als een dun laagje over mijn huid, kreeg ik het er niet meer af. Ik wilde het eraf krabben, mezelf straffen – ik walgde net zo van mezelf als zij deden.

Ik bracht steeds meer tijd door in Los Angeles. Pers voor *Juno*, het prijzenseizoen, wat twee echte seizoenen lang duurt. In Nova Scotia verscheen ondertussen nog een artikel waarin mijn geaardheid onder de loep werd genomen, misschien in een poging om mee te doen aan die lesbische loterij van Michael Musto. *Frank Magazine*, een 'tijdschrift' dat al sinds 1987 in Halifax verscheen, noemde zichzelf een satirisch blad, maar het was meer een roddelblad. Ik was in Santa Monica toen mijn vader me belde om me te vertellen dat ik op de cover stond, een foto van mij op het Sundance-festival met daarboven in koeienletters: IS ELLEN PAGE GAY?

Ik werd gek. In bed in het gastenverblijf van een vriend sloot ik mijn betraande ogen, tranen rolden over mijn wangen – *laat dit als-jeblijft een droom zijn. Alsjeblieft.*

Toen ik terugkwam in Halifax lag het tijdschrift overal. Supermarkten, tankstations, bij de kiosk op de hoek... daar lagen ze dan, met die ene vraag – Is Ellen Page Gay? Paula draaide ze om. Verstop-te ze achter andere tijdschriften. Ooit heeft ze er een aantal gestolen bij een tankstation in Zuid-L.A.

De vrijheid die ik voelde tijdens mijn zomer met Paula kwam ten einde.

Paula stond ook op een van de foto's in het blad. We waren met een klein groepje vrienden op een feestje. Ik herinnerde me die

avond nog, een kleine bijeenkomst in een appartement in een van de saaie nieuwbouwwijken waar Halifax langzaam door wordt op-geslokt. Er werd gespeculeerd of we een relatie hadden, alle roddels werden onder de loep genomen. Paula's familie wist nog niet dat ze op vrouwen viel. Ik staaarde naar die foto en opeens kwam het besef: *iemand die ik ken heeft de foto's doorgestuurd.* Ik ben er nooit achter ge-komen wie het was.